

בעזהש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

כי תבא

גליון תק"א

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולדקיש¹

בארץ ישראל (מספר טעל. חדש) 079.704.0017 ולדקיש¹

בענגלאנד (מספר טעל. חדש) 03.33015.0717 ולדקיש¹

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נوسیפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

כי תבא

ביכורים - להכיר שהכל מעשי ה' * לבטל בחינת ארצך * אינה בתורת ירושה רק בתורת מתנה * נתינה ביד עדיף טפי * הכרת הטוב בקול רם * העניו מגביה קולו יותר * שנאת ישראל לא פסקה * מעלת התפילה בקול שתיכף נענה * השמחה מצד הנותן * הווידוי שלא לשקר * הווידוי האמיתי הוא שברון הרוח * השמחה היא ברקיע ששמו מעון * מצוה בשמחה מהפכת דין לרחמים * אם אבן הוא נימוח ע"י דברי תורה * הברכות ירדפו אחרינו * תפילה בכוונה מעלה את כל התפילות שנאמרו לא כראוי * ברכה על העבר שכבר בקשנו וגם על העתיד * ברכה בזכות הברכות * אכילת שבת היא מזון רוחני * קריאת התוכחה כדי שתחל שנה וברכותיה * התוכחה פועל למירוק עוונות * כשיש אמונה אין פחד על הפרנסה * צריך לעסוק בעבודת ה' בעשיה ממש

חודש אלול

חודש אלול ברוסלאנד * הבעש"ט מעורר סוחרי הסוסים לתשובה

וְלִקְחַתָּ מִרְאשֵׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תָּבִיא מֵאֶרֶץ
אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וּגו' (כו, ב).

ביכורים - להכיר שהכל מעשי ה'

וביאר דכאשר האדם רואה שדהו מלא בירקות, והפירות צומחים לשם ולתפארת, יכול לעלות על מחשבתו, שכוחו ועוצם ידו עשו לו את החיל הזה, שבבכ עמלו וטרחתו נתמלא שדהו בתבואות, והאילנות טעונים פירות, ויתנשא בלבו להתפאר בעמלו ובמעשי ידיו, לכן אמרו חז"ל שיכרוך 'גמי' על הפירות אשר בכרו, גמ"י ראשי

פירש"י אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שבכרה, כורך עליה גמי לסימן, ואומר הרי זה בכורים.

הרה"ק הרבי ר' משה לייב מסאסוב זי"ע הקשה מדוע כורך עליה 'גמי' דווקא?!

לפי שכבר ישב מפי זרעך או זרע זרעך את כל מעשה ה' הגדול אשר עשה לך עד הביאך שמה (שישכחו כל הנסים שזכו להם עד שירשו את הארץ, ויחשבו שהכל נעשה בפעולת ידם), על כן אתה צריך לעשות מעשה, ולקחת עמך דברים המזכירים תמיד כי לה' הארץ ומלוואה, ומידו ניתנה לך למתנה, והוא המשפיע תמיד כל הצלחותיה, ולזה ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא 'מארצך', ירצה מאותה שאתה סבור שהיא ארצך, ואינו כן, כי ה' אלקיך נתנה לך, עיי"ש.

היוצא מדבריו הק', שתכלית ועיקר מצות ביכורים היא, שיוציא האדם ממחשבתו כאילו הארץ היא 'ארצך', דהיינו שזה שלו, והכל נעשה בפעולתו, במרחתו וביגיעתו, אלא יבוא לידי השגה והכרה 'אשר ה' אלקיך נותן לך', שהכל קיבל מידי שמים.

אינה בתורת ידושה רק בתורת מתנה

בכלי יקר ביאר ג"כ דעיקר תכלית פרשת ביכורים היא כדי

תיבות ג' דולים מ' עשי י-ה' (תהלים קיא, ב), כדי שיזכור בלבם שהכל הם מעשי ה'. וזה שנרמז ג"כ בלשון הכתוב (תהלים כד, ה) 'ישא ברכה' מאת ה', שצריך האדם להשיג שכל הברכה הנכנסת בעמלם ובמשלח ידיו מאת ה' היתה זאת.

פבטל בחינת ארצך

בבחינה זו כתב ג"כ בעל העקידה לפרש אומרו אשר תביא 'מארצך', וזה לשונו: לפי שעיקר קבלת האלקות... הוא במה שיכיר האדם שממנו באות כל הטובות כולם, וכחו ועוצם ידו לא עשו את החיל בשום פנים... והמחשבה בחילוף זה (היינו אם חושב להיפך שכחו ועוצם ידו עשו את החיל הזה) היא פריקת עול ומורא שמים מעליו, אשר ימשכו לו כל הרעות המתרגשות על דרך העונש, לזה הזהיר ואמר אחר שתבוא אל הארץ, ואחר שתירש אותה ימים ושנים רבים ונושנתם בה, 'השמר לך פן יהיה עם לבבך דבר בליעל לאמר כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה',

את ה', על כן אנכי מצוך מצות
הביכורים (דמחמת שיצטרכו לקיים מצות
ביכורים, יזכרו תמיד שלא ניתנה להם הארץ
בדרך ירושה, אלא היא מתנה מאת ה', וזה
מחייב אותם על שמירת התורה והמצוות).

ולזה אמר 'ולקחת' מראשית, ולא
נאמר 'ונתת' כאילו אתה
נותן להקב"ה ביכורים משדה
השייך לך, אלא 'ולקחת' שתדע
כי לעת עתה אתה 'לוקח' מאת
ה', כי מראשית זו אשר תביא בית
ה', ליתן הודיה וכבוד לשמו ית',
ממנו תקח את 'כל פרי האדמה',
שאינך זוכה בכל פרי האדמה רק
אחר שכבר הודית כי תביא
הראשית 'מארצך אשר ה' אלהיך
נותן לך', כי ארץ זו לא תקרא
'ארצך' כי אם אחר הבאת
הראשית, וע"י הבאה זו תקח לך
כל פרי האדמה.

להכניע את רום לבכם, שאחר
ירושה וישיבה ישאם לכם לומר
בקרבם, כי להם הארץ ובחרכם
ירשוה, וישכחו את ה', וזהו שאמר
והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה'
אלקיד נותן לך נחלה, כי באמת
לא בתורת 'ירושה' אתה בא אל
הארץ, כי בית והון נחלת אבות,
אבל מה' הארץ נתונה לך
'במתנה', על מנת להחזיר אליו
גמולו ולשמור כל מצותיו (שנותן לך
הארץ במתנה, על מנת שיחזירו לו כגמולו, במה
שישמרו ויקיימו את המצוות).

אבל אם לא תחשוב בלבבך כדבר
הזה, אלא 'וירשתה', שתחזיק
בה כיוורש, כאילו היא ירושה לך
מאבותיך, וישבת בה כתושב, לא
כמו שנאמר (ויקרא כה, כג) 'והארץ
לא תמכר לצמיתות כי לי הארץ
כי גרים ותושבים אתם עמדי' וגו',
וכל זה יביאך לידי גאות שתשכח

וְלָקַח הַכֹּהֵן הַטָּהוֹר מִיֶּדֶךָ וְהִנִּיחוֹ לִפְנֵי מִזְבֵּחַ ה' (כו, ד).

שהיו כל המסובים יושבים
וממתינים לקריאת התנאים, אך
המחותן סירב לחתום

נתינה ביד עדיף טפי

מעשה שהיה בשמחת תנאים,

בספר החיים, מדוע לא די לנו בהבטחת השי"ת כי יזכרנו לחיים, עד שאנו מבקשים התחייבות בכתב ממלך מלכי המלכים הקב"ה, מכאן שאינה דומה הבטחה ללא כתב וחתימה להבטחה שכתובה וחתומה.

הגאון רבי משה לאנדינסקי זצ"ל שכיחן כראש ישיבת ראדין, הוסיף על זה, שאפילו הבטחה שבכתב אינה מועילה כמו נתינה ביד ממש. והביא ראיה לכך מדין ביכורים, שהרי מצות ביכורים היא כך, כאשר האדם נכנס לפרדס, ורואה פרי חדש שביכר, קושר עליו גמי, ואחר כך לוקחו מניחו בטנא, ומוליכו לירושלים לבית המקדש, והרי לאחר כל ההשתדלות והטרחת של ההליכה וההבאה עד ירושלים, בוודאי אפשר להיות בטוח שיתן האדם את פירות הביכורים לכהן, אולם התורה אמרה 'ולקח הכהן הטנא מידך', ולכאורה מדוע צריך הכהן לטרוח וליטול את הטנא מידיו של מביא הביכורים, הרי בוודאי אם

ולתחייב בכתב על הנדוניא, מחמת שטען כי יש להאמין לו על אמרי פיו, ובודאי אב לא ישקר ויאכזב לבניו, ויתן את אשר הבטיח, לא עלה בידם לפייסו ולהטות לבבו, כי לא מלאו לבו של שום אדם לומר להמחותן שאין סומכים על דיבורו.

בין המסובים היה הגאון רבי אלחנן וואסערמאן זצ"ל, וכאשר ראה איך שהמחותן מתעקש כ"כ שלא לחתום, וחשש שבכך טפשותו יגרום האב לביטול השידוך, פתח פיו בחכמה ואמר לו, אין בטענתך טענה, שמוכרחים להאמין לך שהרי אב אינו עושה עוולה לבניו.

ויש ראיה לדבר, כי בעשרת ימי תשובה מבקשים אנו 'זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים', והרי אנו בטוחים בזה שהקב"ה החפץ בחיים יזכרנו לחיים, שהרי בנים אנו למקום, שנאמר 'בנים אתם לה' אלקיכם', אם כן מדוע יש צורך להוסיף ולבקש 'וכתבנו'

כבר הגיע לירושלים לבית המקדש, ראוי יותר שהוא עצמו ימסור את הטנא לכהן? אלא מכאן ראייה, שאי אפשר לסמוך ובטוח בהקרבת הביכורים.

וְעֵנִית וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲרָמִי אֲבִד אָבִי וַיֵּרֶד
מִצְרֵימָה וְגו' (כו, ה).

קול, להודות להלל ולשבח להקב"ה על כל הטובה שעשה לנו.

ויש ללמוד מכאן, שאדם צריך להודות לחבירו על הטובה שעשה לו, לא בשפה רפה, ולמלמל 'אינטערן נאז' (מתחת לאף), כי אם בפה מלא 'מיטן גאנצן קנאק' (בכל התוקף) ובסבר פנים יפות.

העניו מגביה קולו יותר

הרה"ק מקאזמיר זי"ע (מובא בספר נחמד מזהב) דקדק במה שכתב רש"י 'וענית' הוא לשון הרמת קול, ולכאורה אינו מובן,

הכרת הטוב בקול דם

הבית ישראל הקשה, דלעיל בפסוק ג' כתב רש"י 'ואמרת' שאינך כפי טובה, וכאן כתב רש"י 'וענית ואמרת', שהוא לשון הרמת קול?!

וביאר, כי שניהם אמת, ואחד משלים את השני, דרך העולם כשבאים להתפלל לפני הקב"ה, צועקים ומבקשים בכל פה ובקול גדול, אבל כאשר צריכים להודות ולשבח לה, אזי מסתפקים באמירה בשפה רפה, או בחצי פה, ומפרשת ביכורים נלמד כי גם על הכרת הטובה צריך להיות בהרמת

שנאת ישראל לא פסקה

הלא תיבת 'וענית' מורה על לשון הכנעה מלשון 'עני', ומדוע פירש רש"י שהוא לשון הרמת קול?!

הרה"ק מצאנו זי"ע ביאר אומרו 'ארמי אובר אבי', מהו הטעם שלא אמר 'אבר' בלשון עבר, אלא 'אובר' בלשון הווה?! אלא שבא להורות כי שנאת ישראל לא פסקה מאז ועד היום, ואותו ארמי ממשיך בשנאתו ובאיבתו את בני ישראל בכל דור ודור.

ומבאר דתרווייהו ענין אחד הם, דכל מה שהאדם נכנע יותר לפני השי"ת, יכול הוא יותר להגביה קולו. וראיה לדבר ממשוה רבינו שהיה עניו מכל האדם, ועל כן אמר 'האזינו השמים', שהרים קולו עד לשמים.

וְנִצֵּעַק אֶל ה' אֱלֹקֵינוּ וְיִשְׁמַע ה' אֶת קִלְנוּ וְיִרָא אֶת עֲנִינוּ וְגו' (כו, ז).

מעלת התפילה בקול שתיכף נענה

שנענית לארבעים יום, ויש תפילה שנענית לשלשים יום וכו', ויש תפילה שנענית לעשרים יום וכו', עיי"ש. אבל הצעקה בקול מועילה שתיכף ומיד תתקבל התפילה, וזהו שאמר הכתוב 'ונצעק אל ה' אלקי אבותינו', שבבחי הזעקה נזכה 'וישמע ה' את קולנו'.

ומביא עוד שתי עצות המועילות לקיבול התפילות תיכף ומיד, (א') שלא לבקש רק על

הגאון בעל החפץ חיים זצ"ל דקדק בלשון הכתוב וישמע ה' את 'קולנו', מדוע לא נאמר וישמע השם את 'תפלתנו'?! אלא בא ללמדנו, שצריכים לצעוק בקול בעת צרה, ועי"ז עונה ה' תיכף, ואף כי לפעמים עונה ה' רק אחרי כמה ימים או כמה שנים, כדאיתא במדרש (דב"ר ב, י) יש תפילה

עצמו, אלא על הכלל כולו. ב')
שיבקש אחרי קיום מצוה, מחמת
שאז נתעורר עת רצון גדול מאוד
בשמים, וכפי שתיקנו לומר בסוף
ברכת המזון 'הרחמן', שאחרי קיום
מצות ברכת המזון אפשר להוסיף
ולבקש על צרכינו בזכות קיום
המצוה.

וְשִׂמְחַת בְּכָל הַטּוֹב אֲשֶׁר נָתַן לָךְ ה' אֱלֹהֶיךָ וּלְבֵיתְךָ
אֶתָּה וְהָלוּי וגו' (כו, יא)

השמחה מצד הנותן

שיווי המתנה מצד עצמה, שהיא
של כסף או זהב, עוד נעלה היא
בערכה מגודל חשיבותה, שהרי
המתנה הגיעה לו מאת המלך,
כמו כן אמרה התורה 'ושמחת
בכל הטוב', אבל מהו עיקר
השמחה שבה, 'אשר ה' אלקיך
נותן לך' בזה שהקב"ה כביכול
בעצמו הוא הנותן לכל בשר, והוא
דבר יקר לך.

בתפארת שלמה מפרש מה
שהתורה רמזה
באומרו 'ושמחת בכל הטוב אשר
ה' אלקיך נותן לך', דהיינו שתהיה
לך השמחה והכבוד מחמת 'הנותן'
שהוא הקב"ה, משל למה הדבר
דומה?! לאדם שנותנים לו מתנה
ממלך בשר ודם, הנה מלבד ערך

וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּעֶרְתִּי הַקֶּדֶשׁ מִן הַבַּיִת וְגַם
נִתְּנוֹ לָלוּי וגו' לֹא עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שָׁכַחְתִּי (כו, יג).

הווידוי שלא לשקד

אדרבה הרי אין לו לאדם
להתגאות בקיום המצוות, ולא
מצינו בשום מצוה אחרת שצריך

האברבנאל מדקדק בענין הווידוי,

האדם להתוודות על קיום המצוה
אלא במצות מעשר בלבד?!
אכן סיבת הווידוי היא, כי מעשר
הוא ממון שאין לו תובעים,
חוב שאיש אינו יכול לתובעו,
שהרי האדם רשאי לדחות מפניו
כל כהן ולוי, ולומר לו שברצונו
ליתן התרומה והמעשר לכהן או
לוי אחר. לכן ציוותה התורה
שיהא אדם מתוודה בפומבי
וברבים בבית המקדש, ומכריז
שקיים את מצות המעשרות, וזה
יגרום שירא ויחשוש לשקר
בהיותו פונה בדבריו אל הקב"ה,
ועל כן באמת יתנהו לכל הפחות
לאיזה כהן או לוי אשר לבו
יחפוץ ביקרו.

לֹא אֶכְלָתִי בְּאֲנִי מִמֶּנּוּ וְגו' עָשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתִנִּי (כו, יד).

כמתפאר שעשה את כל אשר
ציוה אותו ה'?

הווידוי האמיתי הוא שברון הרוח

וביאר, הנה כל איש ישראל יודע
שאי אפשר לצאת ידי
חובת שמים אפילו במקצת, ובפרט
כאן שחייבה אותו התורה לומר
'עשיתי ככל אשר צויתני', והרי
האדם יודע בעצמו שאפילו לא
התחיל לצאת ידי חובתו, ומכל
מקום הרי הוא מוכרח לומר
'עשיתי' וכו', ומסתמא אומרו
בשברון לב גדול, ומתוך חרטה
גמורה על שלא התאמץ יותר

בספר גן ההדסים מובא, שמעתי
מהרה"ק ר' יהושע
ממאמשוב זי"ע, ששמע מהרה"ק
ר' שלום מבעלזא זי"ע, בשבת
קודש בסעודה שלישית, שהקשה
על מה שאומרים בוידוי מעשר,
"עשיתי" ככל אשר צויתני,
ולכאורה קשה וכי זהו וידוי, הלא
עיקרו של וידוי הוא שהאדם
מתוודה על שלא יצא ידי חובתו
בשלימות, וכאן אדרבה נראה

להשלים ולעשות רצון ה' זהו הוידוי האמיתי שיהא לבו בשלימות גמורה ותמימה, והרי נשבר בקרבו.

הַשְׁקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם וּבִרְךָ אֶת עַמְּךָ אֶת
יִשְׂרָאֵל וְגו' (כו, טו).

מצוה בשמחה מהפכת דין לרחמים

השמחה היא ברקיע ששמו מעון

וממשיך ברכינו בחיי לבאר מדוע הזכיר לשון 'השקיפה' שאינו נזכר לעולם בשום מקום אלא בפורעניות?! להורות כמה גדול שבר המצוה כשנעשית בשמחה, שהיא מהפכת מדת הדין למדת רחמים.

רבינו בחיי דקדק למה הזכיר 'מעון קדשך', ולא אמר 'מכון קדשך', וכמו שאמר שלמה המלך בתפילתו (מלכים א ח, לט) 'ואתה תשמע השמים 'מכון' שבתך'?! ומבאר שהרי התוודה ששמח כמה שהשלים את חוקו וחיובו בהפרשת תרומות ומעשרות, והשמחה היא 'במעונו', כלומר באותו רקיע ששמו 'מעון', על כן הזכיר 'מעון' קדשך, כי שם נעשית שמחה גדולה.

וכבר דרשו חז"ל (תנחומא כי תשא יד) אמר רבי חנינא בר פפא בוא וראה כמה גדול כוחן של מתנות עניים, שכל השקיפה שבתורה לרעה וכאן לטובה.

וְכָתַבְתָּ עַל הָאֲבָנִים אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְגו' (כו, ח).

שהתורה רמזה בזה שאפילו בני אדם שלכם כלב האבן, אפשר להשפיע עליהם לחזור למוטב ע"י

אם אבן הוא נימוח ע"י דברי תורה

החידושי הרי"ם זי"ע מבאר

דברי תורה, וכאמרם ז"ל (סוכה נב),
 (ב) אם אבן הוא נימוח, וזה מרומז
 כאן 'וכתבת על האבנים', והיינו
 שאפילו לבו קשה כאבן, 'את כל
 דברי התורה הזאת', דהיינו
 שאפשר לבטל את היצר הרע
 ע"י התורה.

ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגך פי תשמע בקול
 ה' וגו' (כת, ב).

הברכות ירדפו אחרינו

מחמת קוצר דעתו, שאינו יודע אם
 הוא טוב, ולכך התפלל דוד המלך
 ע"ה אך טוב וחסד 'ירדפוני', שהם
 ירדפו אחרי וישיגו אותי, אף בשעה
 שאיני יודע לרדוף אחריהם,
 ואדרבה לפעמים אנו בורחים מן
 הברכות מקוצר בינתנו, וזהו שמרמז
 הכתוב ובאו עליך כל הברכות
 האלה 'והשיגך', שהברכות ירדפו
 אחרינו עד שיישיגו אותנו.

בדגל מחנה אפרים מדקדק
 דלכאורה היה ראוי לומר
 להיפך שהוא ישיג את הברכות,
 ולא שהברכות ישיגו אותו? אך
 הענין הוא כפי שהתפלל דוד
 המלך ע"ה (תהלים כג, ו) 'אך טוב
 וחסד ירדפוני' וגו', והיינו כי
 לפעמים אדם בורח מן הטוב,

ברוך מנאף ומשאריתך (כת, ה).

תיבות מנ"א, והכוונה היא על
 התפילה, והנה איתא בזה"ק (ח"ב
 רמ"ב) דאותן התפילות שאין
 האדם מתפלל בכוונה, יש להם
 היכל מיוחד וממונה עליהם מלאך,
 עד שזוכה האדם להתפלל בכוונה,

תפילה בכוונה מעלה את כל
 התפילות שנאמרו לא כראוי

באגרא דכלה מפרש רמז לתיבת
 מנא"ך, דהיינו ט'עמים
 נ'קודות א'ותיות שהם ראשי

זי"ע ביאר באופן כזה, 'ברוך
טנאך' זאלסט אונז געבן וואס
מיר האבן זיך שוין אויס
געטענה'עט (שתתן לנו מה שכבר הפצרנו
ובקשנו), 'ומשאריתך' און די
איבערגעבליבענע וואס מיר
האבן אפילו נישט געוויסט צו
בעטן, דאס זאלסטו אונז אויך
געבן (שגם על שאר הענינים שאתה יודע
שיצטרכו לנו, ואנו אפילו לא יודעים שצריך
להתפלל עליהם, גם כן תתן לנו).

ואזי מעלה את האותיות הנדחות.
וזהו ברוך טנא"ך, אלו הטעמים
האותיות והנקודות שהתפללו
בכוונה כראוי וכנכון, 'ומשאריתך'
היינו האותיות הנשארים שנעשו
שיריים שהתפללו אותם בלא
כוונה, יתעלו גם הם.

ברכה על העבר שכבר בקשנו וגם על
העתיד

הרה"ק ר' מאיר מפרימישלאן

יצו ה' אתך את הברכה באסמך ובכל משלח ידך
וגו' אשר ה' אלקיך נתן לך (כה, ח).

האדם הם 'חמשה', ברכת המוציא
בתחלה, וארבע ברכות של ברכת
המזון לבסוף, ודבר זה נרמז
באומרו יצו ה' אתך את 'הברכה',
שנקט אות ה' שמספרה חמש,
והיינו כי השפעת חמש הברכות
של המזון, תהיה אתך 'באסמך'
דהיינו בעולמות העליונים שהם
סמויים מן העין, ואין אתה רואה
אותם, וגם 'בכל משלח ידך'
דהיינו בעולם הזה התחתון,

ברכה בזכות הברכות

בספר עוד יוסף חי מדקדק
דלכאורה הוה ליה
למימר יצו ה' אתך 'ברכה'
באסמך, ולמה אמר 'הברכה'
בה"א הידיעה, דמשום כך הוצרך
לומר 'את' הברכה?!

ומבאר, דהנה ברכות הלחם
שהוא המזון שיחיה בו

במגד וגו', ד') 'ברוך' מנאך
ומשאריתך, ה') 'ברוך' אתה
בבואך, ו') 'ברוך' אתה בצאתך.

אכילת שבת היא מזון רוחני

בזרע שמשון (פרשת עקב) כתב, דאף
שאנו אוכלים בשבת 'מזון'
גופני, מכל מקום נחשב הוא לנו
כמו 'מזון רוחני', שהרי בראשית
חכמה (שער הקדושה פרק טו אות עז)
כתב, שכל הבשר והשומן
שמתרבה באדם מחמת אכילת
שבת ויום טוב, אינו נהפך לרמה
ותולעה וכו'. ובזה אתי שפיר מה
שאמרו חז"ל (פסחים ק, ב) אין קידוש
אלא במקום סעודה, לפי שסעודה
זו קדושה ורוחניות יש בה, ולכן
צריך לעשות 'קידוש' קודם
הסעודה כדי לרמוז שאכילה זו
כולה קדושה.

שגילה לעיני האדם, ושולח ידו
בו בעסק במלאכה ובמשא ומתן,
ואל תחשוב שאתה מקבל השכר
רק בעולם הזה, כי באמת עיקר
שכר הברכות הוא בארץ החיים
הנצחית, ולזה אמר 'וברכך בארץ'
אשר ה' אלהיך נותן לך'.

ובדרך זה מבאר רמז נפלא בלשון
הכתוב (קהלת מ, ז) 'לך אכול
בשמחה לחמך', 'בשמחה' אותיות
'בחמשה', ומרמז על 'חמשה'
ברכות שנתקנו 'בלחמך', אך מצוה
מן המובחר הוא דאחר חמשה
ברכות אלו שבלחם 'תשתה בלב
טוב יינד', שתברך על הכוס אחר
ברכת המזון, ונמצא שעשה 'שש'
ברכות, וכנגדן אמר כאן שש
פעמים 'ברוך' הכתובים בפרשה
זו: א') 'ברוך' אתה בעיר, ב')
'ברוך' אתה בשדה, ג') 'ברוך' פרי

וְהָיָה אִם לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ לְשָׁמֵר לַעֲשׂוֹת
אֶת כָּל מִצְוֹתָיו וּגְו' וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וּגְו'

(כח, טו).

קריאת התוכחה כדי שתחל שנה
וברכותיה

וממילא יתהפכו לנו כולם לטובה
ולברכה.

התוכחה פועל למירוק עוונות

בתפארת שלמה נותן טעם לשבח
מדוע קוראים את
התוכחה בעת הזאת שתכלה שנה
וקללותיה?! ומבאר שהוא על דרך
שאומרים 'ונשלמה פרים שפתינו',
שאם ח"ו נגזר דבר אשר לא טוב
על האדם ר"ל, והיות שהקריאה
מעורר את הזמן, הנה יצאנו ידי
חובותינו בקריאת התוכחות
האלה כאילו כבר נתקיימו עליו,

בדומה זה כתב הגאון מקאזונלוב
זצ"ל בארץ הצבי (פרשת
בחוקתי) דקריאת התוכחה קודם
ראש השנה פועלת למירוק
עוונות, כדי שנבוא ליום הדין בלא
חטא או במיעוט עוונות, ובזכות
זה נצא זכאי בדין.

וְהָיוּ חַיִּיךָ תְּלָאִים לְךָ מִנֶּגֶד וּגְו' וְלֹא תֵאֱמִין בְּחַיִּיךָ (כח, טו).

כשיש אמונה אין פחד על הפרנסה

מראש השנה, ואם כן הרי פרנסת
האדם קצובה לו מראש ועומדת
תמיד לנגד עיניו, ומצד הטבע היה
ראוי לאדם להיות שוקט ושלו
במנוחה נכונה, בידעו שפרנסתו
מובטחת ומזומנת לו. ומכל מקום

הרה"ק מהר"י מבעלזא זי"ע
מפרש כוונת הכתוב,
דהנה אמרו חז"ל (ביצה טז, א) שכל
מזונותיו של אדם קצובים לו

רואים אנו כי המציאות היא 'ופחדת לילה ויומם', שהאדם ירא ומפחד ואינו פוסק מלרדוף אחר הפרנסה תמיד, וכל זה הוא מחמת 'ולא תאמין בחייד', שחפרה לו האמונה במאמר חז"ל שמזונותיו של אדם קצובים לו מראש.

וְשִׁמְרֶתֶם אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם לְמַעַן תִּשְׁכְּלוּ וְגו' (כמ, ח).

שנכספים בלבם להיות יראים ושלמים בלי לעשות שום פעולה לזאת, אבל הם רודפי רוח, ולא ישיגו מאומה. לכן אמר הכתוב 'ועשיתם' אותם, דהיינו אף על פי שתהיה שומר ומצפה, אבל עם החשק לבד בלי עשייה לא תגיע לכלום, אלא ועשיתם אותם, שתהיה גם כן עושה ועוסק בתורה ובמצוות בפועל, ואז תגיעו לבחינת 'למען תשכילו את כל אשר תעשון'.

צריך לעסוק בעבודת ה' בעשייה ממש

בעבודת ישראל מפרש שתיבת 'ושמרתם', היא מלשון 'ואביו שמר את הדבר' (בראשית לו, יא), שתהיו מצפים וממתינים על 'דברי הברית', לאמר מתי אוכה להתייחד ולכרות ברית עם יוצרי?! כי היחוד נקרא את 'דברי הברית הזאת'.

וממשיך ואומר, שיש כמה אנשים חודש אלול

חודש אלול ברוסלאנד

היה נראה 'חודש אלול' בשנים קדמוניות במדינת רוסלאנד אצל חסידים בעלי דעת, אשר היה ניתן למשש בידים את גודל היראה

כ"ק אדמו"ר מסקווירא זצ"ל סיפר פעם אחת באוני חסידיו, איך

ראשם ורובם בעול הפרנסה, והיו מתברחים ומתלוצצים בקול רם. מיד נתגלגלו רחמיו של הבעש"ט עליהם, ופתח פיו בחכמה בשיחה באותו ענין שעסקו בו, ויאמר להם: שאלה בפי אליכם יהודים, שמא תוכלו לבאר לי מה החילוק שבין סוס טוב ומהיר לבין סוס רע ועצל?

אחד מן העגלונים אשר ישב שם הביט בו בעינים תמהות, ויאמר לו: וכי לא תדע שיש הפרש גדול ביניהם?! בשביל סוס טוב המלומד לרכוב ולדהור יתנו בשוק מאה אדומים ויותר, ואילו סוס כפרי כחוש ושרוף הראוי לעגלת איכרים דלה, אינו שוה אפילו עשרה אדומים.

והוסיף עוד הבעש"ט לשאול אותם, מה תועלת יש בסוס משובח שדמיו יקרים, שיכול ירוץ במרוצה גדולה כזאת, והלא אם יטעה הסוס בדרכו ויטה מן הדרך הישרה, הרי הוא עלול להתרחק מן הדרך הישרה הרבה יותר מן הסוס הזול כאשר יטעה?!

והפחד וההכנה רבה בימים אלו קודם בוא יום הדין, ואף בעלי עגלות הפשוטים היו יושבים כל היום בבית המדרש ואומרים תהלים.

אחד מחסידיו בשם הרה"ח ר' מאניע ז"ל סיפר ג"כ מזכרונותיו, מאז היה ילד צעיר בלמדו לפני המלמד, שמהיכן ידעו הילדים על בואו של חודש אלול, כאשר היו רואים בבוקר האיד המלמד נכנס לחדר ועיניו אדומים מבכי, כבר ידעו כל הילדים והתלמידים כי היום הוא דבר אחר לגמרי חודש אלול כבר כאן, כבר עבר קיץ והגיע זמנו של בואו חשבון לחשוב חשבוננו של עולם.

הבעש"ט מעורר סוחרי הסוסים
לתשובה

מסופר בקהל חסידים כי פעם אחת בימי חודש אלול, נכנס מרן הבעש"ט הק' זי"ע לבית מזיגה, וירא והנה יושבים שם אנשים מגושמים המשוקעים

הישרה, אל ירא לבכם, הניצוץ הקדוש עודנו צפון בקרבכם, אם רק תפנו בחזרה אל הדרך הישרה, ותיטיבו דרככם, תוכלו בחיפזון ובריצה להשיג הכל.

זאת היתה קריאתו של הנביא (ירמיה ג, כב) 'שובו בנים שובבים', גם כאשר אתם 'שובבים', אזי 'בנים אתם לה' אלקיכם', שובו יהודים, שובו בתשובה, כי הדרך לתשובה נפתחת לרווחה בחודש אלול.

ויהא רעווא שנזכה כולנו כאחד לתשובה שלימה מאהבה, וזדונותינו יתהפכו לזכיות, ושנזכה כולנו כאחד כל עמך בית ישראל לכתובה וחתימה טובה אכי"ר.

אנשי היריד נשתתקו, אף שהיו אנשים גסים, הרגישו כי רעיון נשגב טמון בשאלה זו, וצפו בכליון עינים לשמוע מענה פיו. והוסיף הבעש"ט ואמר: שמעו נא דברי, יהודים יקרים, אמנם אמת הוא הדבר שהסוס הרץ מהר עלול לתעות בדרכו, אך בכל זאת מעלה גדולה יש בו, כי לאחר שטעה, הרי הסוס הטוב והמלומד חוזר לדרך הנכונה במהירות רבה.

והוסיף ואמר באהבה ושפה נעימה, הלא תבינו בעצמכם את הנמשל, יהודים יקרים וחביבים, אתם כלכם בני אברהם יצחק ויעקב, יש לכם יחוס נכבד וזכות גדול, אל תתיאשו יהודים, אפילו אם תעיתם מדרך

כס"ד

אתה זקוק לישועה ? שירונים? רפואות? פרנסה?

האלמנות והיתומים בבית שמש הם התשובה לזה!
תשמח את לבם של 720 נפשות של היתומים והאלמנות בעיר בית שמש
והקב"ה ישמח את שלך בכל מילי דמייבב

ארגון לחמי מרדכי

שעומד תחת נשיאות הגה"צ רבי מאיר איתמר רוזנבוים שליט"א

שולחים מדי שבת בשבתו חבילות גדולות של בשר, ודגים, חלות, דיפס, מזונות,
קוגלדז, ממתקים ומתנות עבור היתומים וכו' עד לפתח ביתם של

**720 נפשות של אלמנות ויתומים
בעיר בית שמש**

זכות חבילה
לאלמנה ויתומים לשנת
\$250

24 שעות במתן בסתר האט ל"ין - 845-286-1007

או ע"י הקוויקפעי
3875090@gmail.com

או ע"י דאנרס פאונד OJC פלעטשער וכו' וכו'
LACHMEI MORDCHAI Tax I.D.# 87-1279722

אשריר בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא